

I Fortsættelse af de foran meddelte oplysende Bemærkninger om det paa Landemodet vedtagne skal jeg dernæst efter Ministeriets behagelige Opfordring i Circulæret af 29de Maj ikke undlade tjenstligt at fremsætte mine egne, mere specielle Ytringer med Hensyn til de af Folketinget vedtagne kirkelige Lovforslag og begynder da med

Forslag til Lov om Menighedsraad.

Omendskønt jeg ikke kan indse, at de i § 1 omhandlede Menighedsraad for hvert Kirkesogn i Landet var en Nødvendighed hverken for Oparbejdelsen af Befolkningens kirkelige Interesse, ej heller for Tilvejebringelsen af en Kirkeforfatning, hvori ogsaa det kirkelige Lægfolk kan faa sin behørgige Plads, og uagtet det er vitterligt, at Trangen til Menighedsraad for hvert Kirkesogn i Landet ikke er kommen til Bevidsthed i vor Folkekirke, er jeg dog ikke uden Haab om, at det fra Kirkens Side maatte kunne lykkes, dersom virkelig Lovgivningsmagten vedtager denne Institution, at faa noget brugeligt ud af Menighedsraad eller, hvad unægteligt under visse Betingelser vil blive den indre kirkelige Opgave, at paralyserer den skadelige Virkning deraf.

Jeg er saaledes rede til, om det forlanges, at medvirke og anspore Præsteskabets Medvirkning til at faa Menighedsraad udviklede til et saa vidt muligt brugeligt Redskab for vor Folkekirke. Paa den anden Side forstaar jeg ikke, at man kan arbejde paa at sætte et saadant Brudstykke ind i vort Kirkeliv uden samtidig at give i det mindste Grundtrækkene af den Plan, hvorefter Brudstykket vil kunne indføjes i en for Kirkesamfundet som Helhed tjenlig Forfatning. Det er denne sidste, der er Hovedsagen, og jeg savner derfor i Lovens § 1, første Linie, en Bestemmelse, som gennem Menighedsraadene „for hvert Kirkesogn i Landet“ kunde tage Sigte paa det, der skal bære og sammenholde alle de enkelte Kirkesogne, Folkekirken som saadan. Tabes dette af Syne, staa vi Fare for, at Loven om Menighedsraad bliver det første Skridt til en independentisk Opløsning af vor lutherske Folkekirke, en Fare, som i to af de senere Paragraffer (16 og 19) er øjensynlig tilstede.

§ 4 b. synes mig ikke at svare til Nutidens Forhold, hvor Begæring om Altergang sjældnere fremsættes af Fornægtere og vitterligt uværdige. Da saadanne imidlertid nok ville have Indflydelse paa Valgene, hvortil de dog ere ganske uberettigede, maatte jeg ønske § 4 b. affattet saaledes: „Vedkommende lever et saadant Liv, at han eller hun i Henhold til D. L. 2—5—25 kan udelnkkes fra Altergang“. I § 4, sidste Linie, finder jeg det uheldigt, at de i Ministeriets Forslag fastsatte 6 Aar ere forandrede til 3, en Ændring, der hidrører fra den tilsvarende Forandring i § 6, og som jeg derfor nedenfor skal komme tilbage til.

Udfærdigelsen af Valglisten, som omhandles i § 5, vil i de folkerigere Sogne ikke kunne besørges af Præsten og tvende Menighedsmedlemmer uden Assistance, da Arbejdet i sig selv kan blive overvældende, og Præsten i Januar Maaned har Indberetninger at affatte, som i Forvejen beslaglægge hans Tid. Til den fornødne Assistance bør der være Pengemidler til Raadighed; maaske kan Udvej dertil aabnes ved Benyttelse af § 13 a., sidste Sætning, i Folketingets Affattelse. Til Begæring om Optagelse paa Valglisten maa jeg indtrængende anbefale, at den af Landemodet vedtagne Formular bliver paabuden i Loven. Den indeholder det Minimum af kirkelig Garanti, som nødvendigvis maa kræves, medens man paa den anden Side i en Folkekirke ikke vil kunne stille videregaaende Fordringer. — Den i Folketingets Affattelse af § 5, 2det Stykke, optagne Bestemmelse om, at Biskoppens Afgørelse af Valgklager kan indbringes for Domstolene saaledes, at der af det offentlige beskikkes en Sagfører for den indstævnedes Biskop, er et Indgreb i, hvad der ved D. L. 2—17—23 er fastsat om Biskoppernes Værneting. Jeg ser ikke, at der er nogen som helst Grund til at indføre en saadan Analogi med Fremgangsmaaden ved Klager over politiske Valg, og for Bispeembedets Stilling i Folkekirken maa det beklages, om en saadan Bestemmelse bliver truffen. Tør man ikke lade Biskoppens Kendelse være afgørende — en Mistillid, der synes mig paafaldende — da var det dog rettest at træffe en Ordning, som var i principiel Overensstemmelse med D. L. 2—17—23.

I § 6 maatte jeg ønske tredie Stykke ført tilbage til Ministeriets Affattelse. For Menighedslivet vil det ikke være godt, om Valgbævælgelsens Bølger i Sognene rejses hyppigere end med de oprindeligt foreslaaede 6 Aars Mellemlum. Og skulle Menighedsraadene selv kunne blive til Gavn, er det af Vigtighed, at Medlemmerne